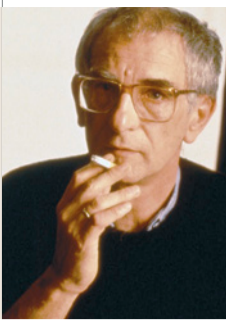

Filmul *Jane văzută de Charlotte* este „o scrisoare de dragoste deschisă adresată mamei sale”, actrița și cântăreața Jane Birkin, după cum mărturisește Charlotte Gainsbourg. > [Pagina 2](#)

Secțiunea Focus Polonia reunește lungmetraje de la New Horizons IFF Wrocław, producții contemporane, filme clasice poloneze și o retrospectivă Krzysztof Kieślowski. > [Pagina 5](#)

Drama politică *Omul din umbră* spune povestea lui Eom Chang-rok, strategul care a influențat cursul vieții politice a celui de-al optulea președinte sud-coreean Kim Dae-jung. > [Pagina 16](#)

www.tiff.ro

APERITIFF

#05

Mărti | 21 iunie | 2022
14-15 English pages

Publicație oficială a TIFF
ISSN 2784 - 3149 ISSN-L 2784 - 3149

BANCA TRANSILVANIA®

Moonwalk one

o plimbare psihedelică pe lună

Theo Kamecke este un regizor newyorkez din anii '70. Inițial sculptor, și-a început cariera cinematografică în 1964 semnând filmul *To be Alive!*. Deși cariera sa a fost de scurtă durată, al doilea film al său, *Moonwalk One* (1971), și-a pus amprenta în istoria cinemaului, motiv pentru care astăzi ne amintim de el într-un cine-concert, cu muzica celor de la Invaders, la aproape 53 de ani de la aselenizare.

> [Pagina 3](#)

Cine-concertul poate fi urmărit azi la Casa de Cultură a Studenților, de la ora 19.00.

INFORMAȚII BILETE

VÂNZAREA BILETELOR:

ON-LINE, începând din 10 iunie pe tiff.eventbook.ro și prin aplicația mobilă a festivalului, **TIFF 2022**. Biletele cumpărate prin sistemul on-line sau direct prin aplicație se supun aceluiași reguli prezentate în politica oficială de bilete a festivalului.

DE LA CASIERIILE TIFF, începând de luni, 13 iunie 2022:

Cinema FLORIN PIERSC, Piața Mihai Viteazul, nr. 11

Cinema VICTORIA, B-dul Eroilor, nr. 51

Piața Unirii

iar din 17 iunie în:

Cinema ARTA, str. Universității, nr. 3

Universitatea SAPIENTIA, str. Calea Turzii, nr. 4

Luni, 13 iunie – joi, 16 iunie: 11:00 – 19:00;

Vineri, 17 iunie – duminică, 26 iunie: 09:00 – 23:00.

ATENȚIE!

Recomandăm procurarea biletelor online. Vor exista doar cinci puncte de vânzare a biletelor, la Cinema Florin Piersic, Cinema Victoria, Cinema Arta, Universitatea Sapientia și în Piața Unirii, ce vor fi deschise pe toată perioada de desfășurare a festivalului, conform programului de mai sus.

Toți posesorii de acreditări trebuie să își procure bilete cu valoare zero de la casierile festivalului sau de pe tiff.eventbook.ro.

PREȚURILE BILETELOR

• **Bilet de intrare unic** (valabil pentru o singură proiecție) pentru toate categoriile de spectatori: 20 lei.

• **Bilet matineu** (valabil pentru proiecțiile din intervalul orar 09.00 – 14.00): 15 lei

BILETE CU PREȚ SPECIAL:

• **Bilet pentru proiecțiile în aer liber:** 15 lei

• **Bilet pentru proiecțiile din cadrul EducaTIFF:** 15 lei

• **Bilet pentru proiecțiile de la Cinema Mărăști și**

Cinema Dacia: 15 lei

• **Bilet pentru Gala de deschidere:** 50 lei*

• **Bilet pentru Ceremonia de închidere:** 50 lei*

• **Bilet pentru Concerte, cine-concerte:** 40 lei*,

excepție Muzeul de Artă: 30 lei*

• **Bilet pentru Concert Eliades Ochoa,**

Star of Buena Vista Social Club: 70 lei*, după 10.06: 100 lei*

• **Bilet pentru proiecțiile Film Food:** 200 lei*

POLITICA DE ACCES:

Accesul la eveniment se face prin scanarea biletului, fie printat, fie în format electronic, de pe dispozitivele mobile. Accesul este posibil doar pe baza unui bilet valabil la proiecția respectivă (exceptând copiii sub 3 ani, care nu ocupă un loc individual). Cu 5 minute înainte de începerea proiecției, se va permite intrarea în sală a deținătorilor de acreditări TIFF care nu au reușit să își procure BILETE DE INTRARE, cu condiția să existe locuri libere în sală. Locurile în sală sunt garantate până cu 5 minute înainte de începerea proiecției. De asemenea, după începerea proiecției, accesul în sală este interzis! Locurile nu sunt alocate și sunt disponibile la alegerea spectatorului. Filmele din cadrul festivalului pot conține scene de sex, violență sau limbaj licențios, astfel că vă recomandăm să verificați descrierea acestora din programul oficial înainte de a cumpăra biletele. Accesul cu animale de companie nu este permis în incinta sălilor de cinema.

Pe baza actului de identitate, cetățenii ucraineni vor avea acces liber pentru proiecțiile din Piața Unirii, Parc Poligon Florești, proiecțiile cu subtitrări în limba ucraineană din secțiunea EducaTIFF (Vara când am învățat să zbor), pentru proiecțiile filmelor ucrainene (Miraj, Pamfir, Rhino) și pentru concertul DahkaBrahka. Accesul se face în baza locurilor disponibile.

ÎN CAZ DE PLOAIE

Biletele cumpărate pentru proiecțiile care se mută în interior își păstrează valabilitatea. • Proiecția zilnică a filmului din PIAȚA UNIRII OPEN AIR, ora 21.45, va avea loc în aceeași seară la Casa de Cultură a Studenților, începând cu ora 23.00. • Proiecția zilnică a filmului din IULIUS PARC OPEN AIR va avea loc în aceeași seară la Cinema Mărăști, începând cu ora 22.30. • Proiecția zilnică a filmului de la UBB OPEN AIR, ora 22.00, va avea loc în aceeași seară la Cercul Militar, începând cu ora 23.00.

ANULARE BILETE ȘI RAMBURSARE BANI

Biletele achiziționate nu pot fi anulate sau schimbate. Se returnează contravaloarea biletelor doar în cazul în care proiecția este anulată în avans din motive tehnice, condiții meteorologice nefavorabile sau alte cazuri de forță majoră. Urmăriți site-ul oficial al festivalului tiff.ro, respectiv tiff.eventbook.ro. Contravaloarea biletelor nu se returnează în situația în care condițiile meteo se deteriorează după începerea proiecției. De asemenea, nu se returnează contravaloarea biletelor nefolosite din pachetul de abonamente.

Jane Birkin prin ochii lui Charlotte Gainsbourg

Într-un clip video recent din seria *Closet Picks* a celor de la Criterion, în care oameni din industrie sunt invitați să-și umple sacoșă cu discuri cu filme la discreție, Charlotte Gainsbourg povestește cum, ca adolescentă, nu o suporta pe Agnès Varda după ce aceasta s-a instalat în casa lor pentru a face un film despre mama ei, cântăreața și actrița Jane Birkin. Într-un timp, a ajuns s-o placă, într-atât de mult încât a împrumutat titlul aceluși film, *Jane B. văzută de Agnès V.*, pentru filmul său de acum: *Jane văzută de Charlotte*. Dar filmul cu pricina seamă-

nă mai degrabă cu un altul prezentat la TIFF chiar înainte de pandemie: *Storia di B - Dispariția mamei mele*. Numai că dacă B de acolo, adică Benedetta Barzini, fugea de cameră, B de aici, adică (Jane) Birkin, iubește camera. Și camera o iubește pe ea.

Nu de alta, dar Gainsbourg nu face filme precum Varda (nimeni nu o face, ce-i drept). Pe de o parte lipsesc fantasticele scheciuri de acolo, care rescriau cu multă imaginație regulile filmului biografic, iar pe de alta Gainsbourg ocupă un loc aproape la fel de important ca și Birkin în film. „O scrisoare de dragoste deschisă adresată

mamei sale”, cum l-a numit însăși artista, filmul vorbește doar fugitiv despre relația sa cu soțul Serge Gainsbourg. Într-unul dintre cele mai interesante momente din film, cele două vizitează apartamentul în care faimosul cântăreț a trăit până la moartea sa, acum trei decenii, păstrat așa cum a fost lăsat de artist până în cele mai mici detalii, inclusiv mâncarea din frigider. „Sunt ca obiectele preistorice”, remarcă Charlotte, la care Jane adaugă: „fix ca în Pompeii”. E un moment puternic, ca și cel în care Birkin se învinovățește că nu s-a gândit mai mult la suferința copiilor săi („Eram atât de înfășurată în a mea”), printre altele, însă sunt momente de o intimitate ușor inconfortabilă. Un alt cineast, care să fi avut o relație mai puțin strânsă cu Birkin, poate că ar fi găsit momente care să rezoneze mai mult (și) cu publicul.

Jane văzută de Charlotte rulează astăzi de la 17:15 la Universitatea Sapientia.

Emanuela Susanu

Agenda zilei

21
06

INSPIRATIFF

Astăzi va avea loc la ora 15:00 la TIFF Lounge o discuție moderată de Adi Demian cu regizorul, directorul de imagine, producătorul, scenaristul și unul dintre cei mai apreciați cinești din țară Alexandru Solomon. Acesta este prezent pe ecranele TIFF din această ediție cu lungmetrajul „Om Câine”, care va fi prezentat în secțiunea ZFR.

Locații TIFF 2022

1 → CINEMA FLORIN PIERSC

Piața Mihai Viteazul, Nr. 11

2 → CINEMA VICTORIA

B-dul Eroilor, Nr. 51

3 → CINEMA ARTA

Str. Universității, Nr. 3

4 → CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

(CCS) Piața Lucian Blaga, Nr. 1-3

5 → PIAȚA UNIRII OPEN AIR

6 → IULIUS PARC OPEN AIR

Str. Alexandru Vaida Voevod, Nr. 53 B

7 → CERCUL MILITAR

B-dul Eroilor, Nr. 51

8 → CINEMA MĂRĂȘTI

Str. Aurel Vlaicu, Nr. 3

9 → CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR

Str. Bucegi, Bl A1

10 → MUZEUL DE ARTĂ

Str. Piața Unirii, Nr. 30

11 → UNIVERSITATEA SAPIENTIA

Calea Turzii, Nr. 4

12 → UBB OPEN AIR

Curtea Universității Babeș Bolyai

Acces din Strada Ion I. C. Brătianu, Nr. 2

13 → PARC POLIGON FLOREȘTI

Strada Sub Cetate, Nr. 13, Parcul Poligon, Florești

15 → CASTELUL BĂNFFY BONȚIDA

DJ161, Localitatea Bonțida

16 → ARKHAÏ SCULPTURE PARK VLAHA

Strada Principală Nr. 442, Localitatea Vlaha

APERITIFF

Redactor-șef:

Codruța Simina

Editors

Anca Grădinaru

Laurențiu Paraschiv

Ion Indolean

Ruxandra Predescu

Oana Balaci

Emily Noejovich

Emanuela Susanu

Junior Editors

Sophia Blaga

Oana Florentina Bostan

Raluca Mefa

Andrei Micuta

Graphic design:

Carmen Gociu

Mihaela Vas

Vasile Pipaș

Tipărit la: Garamond

Proiect cultural finanțat de Ministerul Culturii

Proiect realizat cu sprijinul Primăriei și Consiliului Local Cluj-Napoca

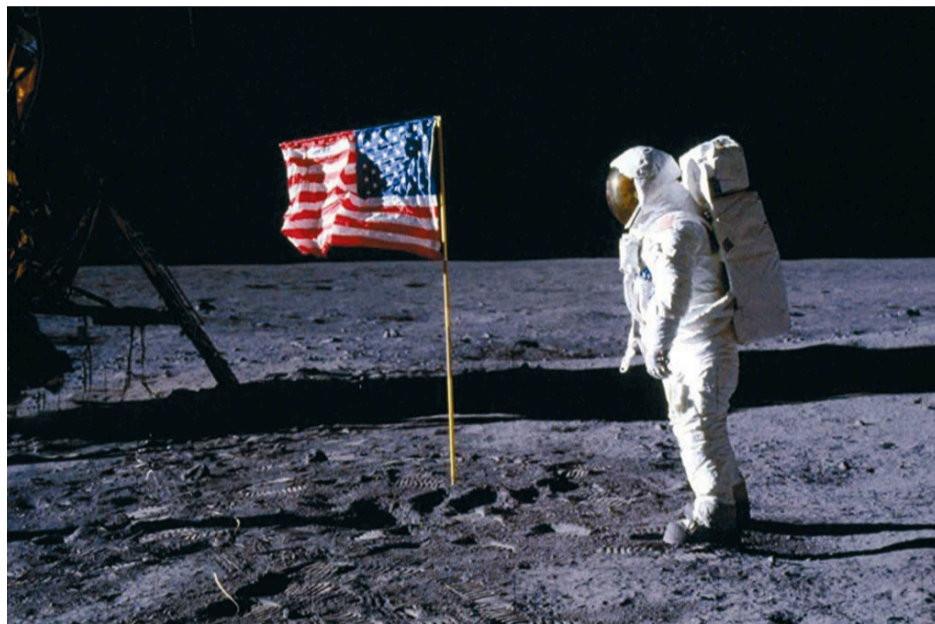

PROIECȚII SPECIALE

Moonwalk one

o plimbare psihedelică pe Lună

Theo Kamecke este un regizor newyorkez din anii '70. Inițial sculptor, și-a început cariera cinematografică în 1964 semnând filmul *To be Alive!*.

Deși cariera sa a fost de scurtă durată, al doilea film al său, *Moonwalk One* (1971), și-a pus amprenta în istoria cinemaului, motiv pentru care astăzi ne amintim de el într-un cine-concert, cu muzica celor de la *Invaders*, la aproape 53 de ani de la aselenizare.

După cum ați putea ghici din nume, *Moonwalk One* documentează proiectul american al călătoriei pe Lună ca o înregistrare a mării realizări a umanității. El detaliază lansarea lui Apollo 11, din iulie 1969, urmărind astronauții Neil Armstrong, Buzz Aldrin și Michael Collins în călătoria lor către Lună. Concret, filmul detaliază atât activitățile astronauților, cât și ale controlului misiunii, în timpul secvențelor de pre-lansare și a lansării în sine, precum și activitățile zilnice de la bordul modulului lunar și ale plimbării pe Lună, oferind astfel o privire de ansamblu asupra misiunii.

Newyorkezul explorează, în plus, și câteva dintre etapele preliminare ale programului Apollo. Acestea includ testarea medicală a astronauților în condiții de spațiu cât și montarea, dar și testarea costumelor spațiale folosite în misiunea spațială. Nu în ultimul rând, filmul conține clipuri preluate din emisiunile de televiziune SF *Flash Gordon* și *Buck Rogers*, precum și un segment lung despre pionierul american al rachetelor Robert Goddard, ceea ce adaugă o dimensiune culturală înregistrării evenimentelor istorice. Astfel, documentarul a devenit capsula timpului pe care NASA și-a dorit-o atât de mult.

Pelicula a fost restaurată în 2009 sub supravegherea lui Kamecke însuși, care a murit 8 ani după aceea. TIFF propune o re-proiectare a acesteia, dar cu acompaniamentul muzical al trupei franceze *Invaders*. Pentru cine nu îi cunoaște deja, *Invaders* este un

TIFF.21

"un thriller psihologic bestial... o mostră solidă de cinema"
Screen International

FILM SURPRIZĂ
PROIECȚIE UNICĂ

FESTIVAL DE CANNES
CANNES PREMIERE
2022 OFFICIAL SELECTION

BESTIILE

(THE BEASTS)

Regia Rodrigo Sorogoyen
(Stockholm - Trofeul Transilvania, Madre)

Sâmbătă 25 iunie | 15.30
Cinema Florin Piersic

proiect muzical gestionat de bateristul grupului Eiffel, Nicolas Couret. Propunerea muzicală este un electro rock alternativ cu influențe din muzica grunge și indie.

Pe lângă toboșarul Couret, trupa este formată din alți doi muzicieni super talentați: pianistul David Euvette și chitaristul Nikko Bonnière. Grupul este dedicat proiectelor de cine-concerte prin care creează coloane sonore pentru filme precum *Moonwalk One*. Discografia sa include și albumul *Carnival of Souls*, al

cărui sunet este inspirat de filmul cult cu același nume din 1962 al lui Herk Harvey.

Urmând amprenta muzicală a Carnavallului, trioul ne propune să abordăm călătoria pe Lună dintr-o perspectivă sonoră interstelară care amintește de Pink Floyd, încărcat cu texturi fine, tipare ritmice atotcuprinzătoare și alternări psihedelice. Cine-concertul poate fi urmărit azi la Casa de Cultură a Studenților, de la ora 19.00.

Emily Noejovich

WHAT'S UP, DOC?

Canal 54: o obsesie care bântuie, dar nu un fals documentar

Lucas Larriera este o tânără promisiune a cinematografului argentinian. Filmografia lui păstrează un loc aparte pasiunii pentru cercetare. Documentarele sale reflectă mereu o spontaneitate creatoare. Acesta este și cazul celui mai recent titlu pe care îl semnează, *Canal 54* (2021).

Filmul îl urmărește pe radioamatorul argentinian Norberto Otero, care susține că a realizat o ispravă puțin probabilă. Pe 20 iulie 1969, se afla acasă în Avellaneda, provincia Buenos Aires. Chiar dacă avea doar un televizor modest și o antenă montată pe terasă, a reușit, potrivit propriilor afirmații, împotriva tuturor pronosticurilor, să surprindă o emisiune NASA despre aterizarea pe Lună, folosind doar acele elemente rudimentare. Astfel, ti-

tlul documentarului se referă la canalul prin care Otero a „captat” semnalul.

Ceea ce remarcă Otero, a fost că emisiunea surprinsă clandestin era diferită de cea difuzată în întreaga lume prin satelit. Din ea au supraviețuit doar câteva fotografii publicate în ziarele acelor ani. Totuși, ceea ce îl face pe acest tehnician radio extrem de interesant este faptul că, în ciuda avântului pe care l-a luat știrea, la un moment dat chiar el însuși a început, din motive necunoscute, să nege totul.

Larriera spune că ideea documentarului *Canal 54* a început într-un mod oarecum întâmplător, dar și ca urmare neașteptată a diverselor reacții pe care le-a stârnit „fals-documentarul” său din 2015, *Alunizar*, despre același subiect. În urma impulsului spontan care a dus la săptămâna spațială de la Madrid, documentarul, mărturisește Larriera, începe mai impersonal, apoi devine mai implicat pe parcurs.

Unele documentare caută să fie surprinzătoare, altele se surprind pe ele în-

sele. Aici, putem urmări căile aleatorii ale unei anchete cu final incert, pe care nici măcar regizorul nu pare să-l cunoască. *Canal 54* e un film deschis și răcoritor, fiindcă emană libertate. Lasă spectatorul cu gura deschisă, atunci când devine clar că a ajuns în zidul neverificabilului. Este, în orice caz, o destinație care contează mai puțin, pentru că aici, ca în orice altă călătorie, drumul contează mai mult decât stația finală.

Câștigător al premiului pentru cel mai bun sunet acordat de Asociația Argentiniană a Inginerilor de Sunet Audiovizual (ASA), rulează astăzi în cadrul secțiunii *What's Up, Doc?*, la Cinema Arta, ora 19:30.

Emily Noejovich

3x3

Ildikó Enyedi – puterea exemplului

Ildikó Enyedi are o carieră impresionantă și foarte diversă. Descendentă la nivel vizual a unui tip de cinema pe care înaintea ei l-au propus maeștri precum Miklós Jancsó sau Andrei Tarkovski, e mereu preocupată de stilizarea vizuală, cadre coregrafiate cu eleganță, planuri secvență, scene parcă desprinse din tablouri baroc, combinate cu subiecte încărcate de erotism, povești de dragoste dificil de încadrat în istorie, care au puterea atemporalității.

Povestea soției mele

Sunt filme care îți dau de gândit, unde există mereu câte ceva nespus, vag și interpretabil.

Cineasta maghiară și-a prezentat creațiile peste tot, a fost premiată și nominalizată la cele mai mari festivaluri din lume și a propus mereu narațiuni și convenții îndrăznețe, la intersecția dintre realism și simbolism. Este adepta unui cinema-metaforă, atât de specific școlii țării sale, pe care îl practică și reinterpretează într-un mod deosebit.

Cariera ei a debutat în zona mai conceptuală, fiind parte a Balázs Béla Studio și a grupului interdisciplinar Indigo. Această aplecare spre experiment a format-o, i-a lărgit orizonturile, a făcut-o să caute mereu acolo unde nimeni nu îndrăznește. Ea s-a ferit de un parcurs con-

vențional, probabil din dorința nesecată de a încerca. După mai bine de un deceniu de activitate profesională, a semnat și primul lungmetraj: *Secolul Meu 20* (1989), pentru care a obținut Camera d'Or la Cannes, pentru cel mai bun debut. Filmul spune povestea incredibilă a două surori gemene, separate în copilărie, care se regăsesc întâmplător în Orient Express.

Un început dătător de speranță, nu? Acest succes i-a facilitat realizarea, la fiecare doi-trei ani, a câte unui lungmetraj și, în paralel, angajarea la Universitatea de Artă Teatrală și Cinematografică din Budapesta. Până la 45 de ani, se putea lăuda cu experiențe bogate, cu scurtmetraje și 6 lungmetraje multi-premiat, realizări pe care trebuie să le punem într-un anumit context: să nu uităm că vorbim

despre o societate încă patriarhală, pentru o femeie provenită dintr-o țară mică, aflată la marginea Occidentului.

Viitorul ei de cineast suna bine. Dar Enyedi a mai decis o dată să facă o schimbare surprinzătoare și să lucreze o perioadă în televiziune. A trecut un an, au trecut doi, apoi mai bine de zece, cincisprezece... Unde era Ildikó Enyedi și de ce nu se întorcea la marile festivaluri internaționale? Nu mai avea nimic de zis? Mai urma vreodată un film?

Cu același spirit liber și imprevizibil, cu mult curaj, și-a făcut revenirea în lungmetraj după 17 ani, într-o lume cu totul schimbată cinematic și politic. Cu un stil actualizat, racordat la prezent, a propus *Despre Trup Și Suflul* (2017), iar receptarea a fost spectaculoasă: Ursul de Aur la Berlin, laudele îndelungi ale criticii, aprecierea publicului și încununarea unei cariere care nu se îndrepta însă deloc spre apus. Filmul prezintă o poveste de dragoste atipică, între doi introvertiți care descoperă întâmplător că au același vis noapte de noapte.

Enyedi a căutat dincolo de barierele țării sale și a reunit în *Povestea soției mele* (2021), nominalizat la Palme d'Or, o distribuție internațională impresionantă: Gijs Naber, Léa Seydoux, Ulrich Matthes, Louis Garrel. Protagonistul, căpitanul de vas Jacob Störr, reflectează la un moment dat: „Îmi imaginez că sunt deja mort, dar înainte de a muri, renasc o ultimă dată și fug departe”. Ce frumos și cât de bine comentează exemplara carieră a regizoarei maghiare!

La TIFF, Ildikó Enyedi este celebrată în secțiunea 3x3, cu aceste trei filme amintite, probabil cele mai relevante din creația ei. Retrospectiva este susținută de Institutul Cultural Maghiar București și National Film Institute Hungary.

Ion Indolean

Lungmetrajul de debut al regizorului Alejandro Loayza Grisi surprinde printr-o estetică deosebită necesitatea schimbării și confruntării barierelor naturale. El construiește portretul unui cuplu indigen din tribul Quechua, amenințat de seceta agresivă din mijlocul stepei bolivene. Vârșnicii păstori Virginio și Sisa (actorii neprofesioniști cu joc excepțional José Calcina și Luisa Quispe) resimt tot mai accentuat efectele încălzirii globale; speranțele lor scad treptat în momentul în care zilele trec, iar ploaia pentru care se roagă și pe care nu au mai văzut-o de un an nu își mai face apariția. Deși turma lor de lame cedează încet la deshidratare și resursele lor sunt pe terminate, atașamentul pentru casa și pământurile în care și-au trăit întreaga existență nu le permite să se mute în orașul vecin, La Paz. Cei doi intenționează să moară acolo, în ciuda insistențelor nepotului lor, Clever (Santos Choque) de a pleca alături de el în căutarea unui trai mai bun.

Alături de directorul de imagine Barbara Alvarez, Loayza Grisi a conceput o sensibilitate vizuală distinctă pentru filmul

său. Fiecare cadru apare ca o contemplare a peisajelor din acel colț superb al Americii de Sud; putem observa acest aspect încă din prima imagine a filmului, în care îl vedem pe Virginio mergând singur prin pustiul arid și nemărginit. Ritmul lent, compozițiile simetrice și echilibrate vin în completarea atmosferei încărcate emoțional: camera observă personajele, lăsându-le să-și desfășoare în voie existența anevoioasă sau ritualurile specifice, precum sacrificarea unui animal cu scopul invocării unor zeițăți. Camera intervine în spațiul intim al personajelor (văzute acum în prim-plan) doar când se află în dormitor, având rolul de mediator (sau simplu privitor) al unei căsnicii de câteva zeci de ani.

Nelipsit de simboluri și motive recurente, legende și obiceiuri locale, *Utama* (*Casa noastră* în quechua) surprinde într-un mod aparte viața dintr-o perspectivă poate prea puțin cunoscută publicului larg. Se poate vedea astăzi de la ora 20:00 la Cinema Victoria sau joi de la 17:30 la același cinematograful.

Emanuela Susanu

Transformă orice seară
într-una de film cu EpiqVision

EF-12

EF-11

No.1 EPSON WORLD LEADER IN PROJECTORS

3ori

3LCD

Află mai multe pe www.epson.ro

EPSON
EXCEED YOUR VISION

FOCUS POLONIA

Focus Polonia

O țară văzută prin lentila trecutului și prezentului

Secțiunea Focus Polonia de la TIFF 2022 reunește o selecție de lungmetraje de la New Horizons IFF Wrocław, producții contemporane, filme clasice poloneze și o retrospectivă Krzysztof Kieślowski, alături de o expoziție dedicată celebrului regizor.

Nu lăsa urme

1970

În total, programul numără peste 20 de titluri, printre care se regăsesc documentare, scurtmetraje, dar și un cine-concert și un serial.

Dintre regizorii contemporani ale căror filme vor rula la festival se remarcă Jan P. Matuszyński, cu tragicul *Leave No Traces*, inspirat dintr-o poveste reală a secolului trecut, Tomasz Wolski cu *1970*, un documentar ce prezintă unul dintre cele mai sângeroase proteste din Polonia, Paweł Łoziński cu *The Balcony Movie*, ce creionează portretul Varșoviei prin conversații cu oameni obișnuiți, Łukasz Ronduda și Łukasz Gutt cu drama queer *All Our Fears*, bazată tot pe un caz real, și cineasta Aleksandra Terpińska cu *Other People*, o adaptare a romanului semnat de Dorota Masłowska despre o relație ilegală care duce la descoperiri de sine.

Selecționerii de la New Horizons IFF Wrocław propun spectatorilor titluri precum *Silent Land*, lungmetrajul de debut al regizoarei Aga Woszczyńska, concentrat pe problema imigranților și a ignoranței tacite cu care este abordată; *We Haven't Lost Our Way*, în regia lui Anka Sasnal și Wilhelm Sasnal, care urmărește refuzul unui cuplu de a trăi după normele societății; *The Moths*, debutul experimental al lui Piotr Stasik despre copii și cum percep ei limitele fine ale lumii virtuale și ale realității; *Mosquito State*, semnat de Filip Jan Rymysza, în care un analist de pe Wall Street trasează paralele între modelele de pe calculator și roiurile de țânțari; și

Anatomia lui Ola Jankowska, despre o fiică ce se reîntoarce în Polonia pentru a avea grijă de tatăl ei bolnav, astfel descoperindu-și amândoi identitatea.

Tot în Focus Polonia, Stefan Laudyn (director al Festivalului Internațional de Film de la Varșovia) vine cu două recomandări de filme cult poloneze: *Top Dog* (1978), în regia lui Feliks Falk, ce surprinde lumea oportunistă și manipulatoră a prezentatorilor de evenimente și *The Cruise* (1970), despre un grup de actori amatori pe care regizorul Marek Piwowski i-a lăsat singuri pe o barcă pe râul Vistula.

De asemenea, un serial polonez își prezintă primele două episoade în secțiunea Va Urma. Lukasz Kosmicki urmărește în *Klangor* povestea unui protagonist a cărui fiică dispăre, ceea ce declanșează o dramă de familie majoră.

Pentru lista completă de titluri, consultați website-ul tiff.ro. Programul este realizat cu sprijinul Institutului Polonez București și Polish Film Institute. Parteneri curatoriali sunt New Horizons International Film Festival și Warsaw International Film Festival. Partenerii expoziției Kieślowski sunt reprezentați de Kieślowski Archives – Sokołowsko, In Situ Contemporary Art Foundation, Łódź UNESCO City of Film - National Centre for Film Culture, Documentary and Feature Film Studios (WFDiF) și Adam Mickiewicz Institute – Polonia.

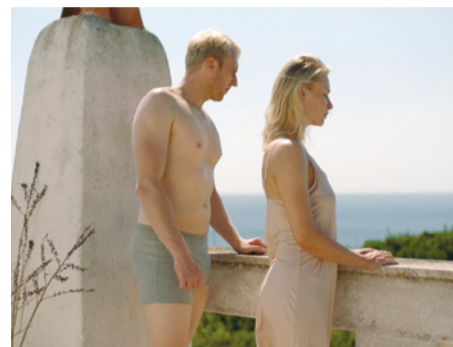
Oana Balaci

Molile

Ceiați

Tăcerea

VA URMA

Scandal în lumina reflectoarelor Pam & Tommy

Pentru cei care, ca și mine, nu au prins anii '90 în plina lor glorie, relația dintre Pamela Anderson, sex simbolul din *Baywatch*, și Tommy Lee, toboșarul formației metal Mötley Crüe, și locul pe care l-a ocupat ea în spațiul public poate reprezenta o oarecare confuzie.

Miniseria Disney+ *Pam & Tommy* vine însă să schimbe lucrurile, pentru că infamul sex tape care, leak-uit, s-a răspândit ca focul prin vegetația uscată, e doar vârful aisbergului: cei doi s-au căsătorit la doar patru zile după ce s-au întâlnit beți într-un club.

Miniseria regizată de Craig Gillespie îmbină trei firuri narative: în primul, căruia îi este dedicat întreg primul episod și la care se revine constant, e vorba despre un furt adevărat până și în cele mai de necrezut detalii ale sale. Rand Gauthier (Seth Rogen) este un muncitor care, concediat și neplătit, hotărăște să se răzbune pe capriciosul Lee (Sebastian Stan) furându-i un seif din garaj și reușind să păcălească paznicii și camerele de filmat folosind un covor pentru a se deghiza într-un dulău. În el găsește diferite arme, bani, dar și o casetă video Hi8, pe care i-o duce prietenului său, un regizor de filme porno jucat de Nick Offerman. Când văd ce-i pe ea, toate piesele cad în loc – răzbunarea e cea mai dulce armă. Celelalte două sunt prezentate în paralel: există o poveste de dragoste neconvențională care arată faptul că, deși despărțirea celor doi era inevitabilă, presiunea pusă pe ei de sex tape-ul ajuns

în mediul public a fost fără precedent. Totodată, a reprezentat și o critică acidă adusă mașinațiunilor din media, misoginiei din societate, și prejudecăților din sistemului legal al vremii, toate contribuind la amploarea pe care a luat-o.

Ancorată de două performanțe incredibile din partea lui Lily James și a lui Sebastian Stan, în cele mai bune roluri din carierele lor de până acum, care nu doar că arată ca cei doi, dar le surprind cu brio manierismele, *Pam & Tommy* e o miniserie care știe să fie nu doar extrem de *entertaining*, în deja cunoscutul stil al lui Gillespie (*Cruella*, *I, Tonya*), ci și o dramă inteligentă și emoționantă care arată cât de diferite au fost consecințele pe care Anderson le-a avut de suportat în urma întregii țărășenii (o carieră și o reputație distruse), în comparație cu soțul său.

Primele două episoade rulează astăzi, 21 iunie, de la 22:00 la UBB Open Air, și vineri, 24 iunie, de la 13:00 la Cinema Florin Piersic.

Laurențiu Paraschiv

Competiția locală

Competiția Locală propune povești și abordări inedite

Ca în fiecare an, TIFF încurajează tinerii care se formează în Cluj și reunește în cadrul Competiției Locale 6 filme realizate în stiluri diverse. Juriul este format din producătorii Gabriela Suci, Radu Stancu și Florin Piersic Jr.

Câștigătorul Competiției Locale TIFF va primi un premiu în valoare de 1.500 euro, oferit de **Banca Transilvania**, și servicii de producție în valoare de 15.000 de euro pentru următorul proiect de film al regizorului, acordate de **Numa Film**. Juriul va acorda și o Mențiune Specială – servicii de post-producție în valoare de 7.000 de euro, oferite tot de Numa Film. Câștigătorul Competiției Locale va fi recompensat și cu premiul oferit de **Leonidas**, care la fiecare ediție dăruiește câștigătorului ciocolată pentru un an de zile.

Emilia Hosu are HIV (dramă) prezintă povestea Emiliei, o avocată specializată în ecologie, care realizează că martorul ei cheie îi va compromite cazul. Așa că încearcă să compenseze ziua irosită printr-o partidă de sex. Când lucrurile încep să iasă de sub control devine evident că l-a judecat pripit. Ioana Păun este o regizoare româncă de teatru ce lucrează internațional pe teme ce țin de comportamentele oamenilor aflați în circumstanțe atroce. 2021 marchează debutul ei în cinema.

În **Dragoste în vremea coronei** (animație, documentar), cinci tineri vorbesc despre relațiile lor, mai ales greutățile, în vremea lockdownului. Regizoarea Szucher Ágnes-Bernadett a terminat actorie la Universitatea Babeș-Bolyai; în prezent lucrează în Cluj Napoca, ca ilustrator de cărți pentru copii și experimentează cu animație.

Viitor anterior (documemoir) reprezintă un testament al faptului că timpul trece, dar amintirile rămân. Această călătorie fragmentată în timp și spațiu contestă natura memoriei, asemănându-se cu fluxul de conștiință al protagonistei, și omagiază un om drag a cărui existență i-a atins profund pe cei din jurul său. Regizoarea Maria Bega s-a născut și a crescut la Montréal, în Canada, după care în 2014 s-a întors înapoi la originile sale românești. Aici, a studiat psihologia și cinematografia, la Universitatea Babeș-Bolyai, combinație care a dat naștere acestui film.

Adél (dramă) este primul film narativ al regizorului Lukács Gergely și îl prezintă pe Adél, care ajunge la casa lui

dinainte, la dragostea dinainte, ca să realizeze că nu sunt doar picturile lui, pantofii lui; a fost înlocuit. Această schimbare îl forțează să ia cu el tot ce a lăsat în urmă. Lukács Gergely a făcut clipuri video la Budapesta, până când s-a mutat la Cluj, unde studiază regie de film la Facultatea Sapiientia.

Anticamera (gen-absurd) reprezintă o reflecție asupra nevoii omului de a se sprijini în credință. Când haosul pătrunde și în cele mai stabile și familiare structuri din mintea umană, omului îi rămâne ezoterismul sau nebunia. Jasmina Cloșcă este masterantă la Facultatea de Teatru și Film, iar licența a terminat-o la King's College London în Studiul de Film. În 2022 a realizat dramaturgia și regia pentru monodrama Nu mă simt tocmai bine. Mihai Gligan este student la Facultatea de Teatru și Film, specializarea Regie. A publicat în multiple reviste de cultură și a montat spectacole de teatru.

În **Suborbital** (dramă), părintele Tamás suferă de halucinații și știe că în scurt timp își va pierde vederea. După ce o întâlnește pe Nora, o cântăreața tânără, găsește în ea un spirit înrudit. Cei doi își descoperă scopul adevărat și reușesc să accepte voința destinului. Regizorul Sós Timothy este absolvent de film la Universitatea Sapiientia, actual masterand, iar în timpul liber scrie scenarii, recenzii de film și nuvele. În 2020, a câștigat festivalul de film Filmgalopp din Cluj-Napoca cu scurtmetrajul *România Liberă*.

Pentru a afla mai multe despre procesul de selecție și specificul filmelor, am discutat cu Adela Nicoară, coordonatorul secțiunii.

Putem vorbi despre un specific comun pentru selecția din acest an?

Se observă o tendință în ultimii ani ai Competiției Locale la regizorii care își înscriu filmele și care încearcă și alte modalități de expresie artistică, anul acesta genurile fiind variate de la absurd, la documemoir, animații, filme de ficțiune, drame și comedii. Misiunea juriului nu a fost una ușoară din cauza numărului de filme înscrise, însă după discuția cu ei mi-au spus că procesul de jurizare s-a desfășurat destul de rapid și consensul în cazul celor 6 filme alese pentru proiecție nu a fost dificil de atins.

Au fost multe filme înscrise? Cât de dificil a fost procesul de selecție?

Anul acesta am avut un număr generos (41) de filme înscrise în Competiția Locală, scurtmetraje care urmează o dinamică asemănătoare și consecventă în ultimii ani, în Competiție regăsindu-se filme înscrise de studenții celor două universități de film din oraș (UBB și Sapiientia) și în trend ascendent de când cu pandemia, filme înscrise de regizori originari din Cluj care își desfășoară activitatea la nivel național sau internațional, dar care doresc să își facă cunoscut filmul și pe plan local, publicului 'de acasă' pentru ei.

Gala Competiției Locale are loc marți, pe 21 iunie, ora 19:30, la Universitatea Sapiientia. Intrarea va fi gratuită, în baza unei rezervări online.

A consemnat Ion Indolean

Piața Unirii

Căpitanul Volkonogov a scăpat: în căutarea iertării

Căpitanul Volkonogov a scăpat (Rusia, r. Natalya Merkulova, Alexey Chupov) e un film ca un pumn în stomac. Așa l-am și luat, am stat și am încasat, dar a meritat.

Jucat impecabil, cu o imagine aproape clinic de perfectă și o premisă mistică. Suntem în Rusia anulului 1938, unde NKVD-ul, poliția secretă a Uniunii Sovietice (precursor al KGB-ului) e în plină desfășurare: căpitanul Fyodor Volkonogov (jucat de Yuriy Borisov într-un mare fel) și colegii lui spionează și capturează așa-ziii trădători de neam, incriminându-i rapid prin tortură și trimițându-i la execuție. Uite așa, într-o zi puteai să spui un banc la colț de stradă și a doua zi erai linșat. Un incident și o vedenie în noapte îi dă de înțeles lui Fyodor că va plăti pe lumea cealaltă și că-l așteaptă iadul și tortura veșnică. Mai are o șansă, însă: dacă reușește să convingă o persoană din rudele celor pe care i-a torturat să-l ierte, va merge în rai.

Chinuit de noua perspectivă în care analizează cele la care a contribuit, el decide să pornească în această misiune (aproape) imposibilă, de a căuta iertare la familiile celor pe care i-a ucis. Cu foștii colegi acum pe urmele lui dorindu-i capul și un agent sinistru special trimis să-l vâneze, Volkonogov are zilele numărâte.

Întâlnirile cu familiile victimelor te țin în corzi și expun ridicolul epocii. Finalul e surprinzător și parcă te trimite înapoi în lume cu o întrebare: *dacă nu te poți ierta tu pe tine, oare ce sens mai are iertarea celorlalți?*

Plasat într-o realitate dură, unde statutul personajelor e semnalat printr-o imagine construită cu sensibilitate față de poveste – un cuvânt străin de lumea prezentată, *Captain Volkonogov Escaped* e filmul pe care merită să-l încasezi. Pardon, să-l vezi.

Regizat și scris de Natalya Merkulova, Alexey Chupov, echipă care e și-n spatele filmului *The Man Who Surprised Everyone*, premiat la Veneția în secțiunea Orizzonti în 2018 și nominalizat la Trofeul Transilvania la TIFF 2019.

Claudia Sîrbulescu

SUPERNOVA

The Good Boss – Manipularea poartă masca bunăvoinței

Javier Bardem are un talent deosebit de a transforma personaje dezagreabile în savuroase delicii pentru ochii publicului (unul dintre cele mai proeminente exemple este criminalul Anton Chigurh în *No Country For Old Men*).

Acesta este și cazul protagonistului Blanco din cel mai recent lungmetraj al aclamatului regizor spaniol Fernando León de Aranoa, *The Good Boss*. Atât titlul filmului, cât și numele personajului ascund o tentă ironică, întrucât directorul companiei care produce scări nu este nici un șef bun, nici vreun suflet pur. Simplul fapt că firma Básculas Blanco îi poartă

numele denotă un exagerat sentiment de importanță. Sub mantra loialității și a familiei, pe care Blanco o repetă angajaților săi cu orice ocazie, se ascunde o necesitate profundă de a deține controlul, iar manipularea pe care o folosește pentru a-și îndeplini inevitabil scopurile poartă masca bunăvoinței.

Deși temele pe care le tratează sunt serioase și actuale în societatea capi-

talistă, Aranoa le abordează într-o manieră comedică și relaxată. Ironia este presărată la tot pasul (chiar și scările produse de companie sunt un simbol al ierarhiei pe care protagonistul e obsedat să o păstreze), iar felul în care lumea lui Blanco și idealul lui de a-și completa peretele cu premiul de excelență în business se dezintegrează treptat sunt de-a dreptul hilare. Câteodată ceea ce

ne îndepărtează de ținta noastră este chiar faptul că nu putem privi mai departe de noi înșine.

The Good Boss rulează în cadrul secțiunii Supernova marți, 21 iunie, ora 21:45 la Parc Poligon Florești și Iulius Parc Open Air și sâmbătă, 25 iunie, ora 17:45 la Cinema Florin Piersic.

Oana Balaci

Arta respiră în libertate

romania.europalibera.org

The minor fall, the major lift

„Look, Leonard, we know you're great – but we're not sure you're any good”. Legenda spune că așa i-ar fi zis Walter Yetnikoff, președintele Columbia Records, artistului Leonard Cohen. Se-ntâmplă în sediul casei de discuri din New York, unde Yetnikoff îl convocase pe Cohen pentru a-i comunica, face to face, că albumul *Various Positions* (1984) nu va fi lansat în Statele Unite.

Aparent, soundul ăsta nou și deconcertant, care venea cu layere de sintetizator peste straturi-straturi de poezie, n-ar fi fost suficient de „comercial” și „familiar” pentru piața americană. Sigur că acum episodul ăsta ni se pare oarecum amuzant și chiar ridicol dacă binevoim să observăm că pe albumul *Various Positions* erau incluse compoziții precum

If It Be Your Will, Coming Back to You și, mai ales, *Hallelujah*, cel mai mare hit al lui Cohen (chiar mai mare decât *Suzanne*). Dar e totuși adevărat că atunci când, în fine, s-a lansat albumul (în 1984 în Canada și un an mai târziu în Europa), *Hallelujah* a avut parte de un succes moderat. Good, not great.

S-a făcut dreptate abia după ce muzicianul galez John Cale, fondator The Velvet Underground, a meșterit un cover, în 1991. El i-a cerut atunci versurile lui Cohen, iar acesta i-a trimis un fax de 15 pagini cu peste 100 de versuri scrise pentru *Hallelujah*, care nu mai avuseseră loc din motive, cum să le zic, evidente. Și, mai ales, s-a făcut dreptate după ce acest cover l-a inspirat direct pe Jeff Buckley, care la rândul lui a înregistrat o versiune, poate cea mai dumnezeiască dintre toate, inclusă pe albumul *Grace* (1994).

E doar o frântură din istoria unui cântec legendar a cărui geneză a durat șapte ani și căruia i s-a dedicat, iată, un documentar de o oră și 55 de minute: *Hallelujah: Leonard Cohen, a Journey, a Song* (Daniel Geller & Dayna Goldfine, 2021). Cine l-a ratat pe 19 iunie, la Cinema Florin Piersic, mai are o șansă să-l vadă miercuri 22 iunie, la Casa de Cultură a Studenților. Eu, unul, am văzut *Hallelujah* pe Stadionul Arcul de Triumf din București, pe 21 septembrie 2008. Și, chiar dacă mă recomand ca fiind mai degrabă păcătos și agnostic, îi mulțumesc și acum lui Dumnezeu pentru asta.

Dragoș Vasile / Europa Liberă

meriți să fii surprins

La Lidl, susținem filmele noi și curajoase, dar îi aplaudăm și pe spectatorii lor care rezistă până la final și atunci când li s-a terminat popcornul, berea sau sucul. Spor la cinema!

Competiția tinerilor critici de film revine la EducaTIFF!

Toți copiii și adolescenții care văd un film din secțiunea EducaTIFF se pot înscrie în Competiția Tineri Critici de Film. Concursul e o oportunitate pentru tineri să își dezvolte capacitățile de exprimare scrisă, urmând un fir logic și căutând argumente pentru a-și susține părerile. Cronicile trebuie trimise pe adresa de e-mail educatiff@tiff.ro până cel târziu sâmbătă, 25 iunie, ora 12:00.

Juriul EducaTIFF este foarte flexibil cu forma în care pot fi trimise cronicile, căci important este conținutul acestora. Așadar, o cronică va fi acceptată și sub forma unui text (document word sau fotografie cu o foaie scrisă citeț de mână) și sub forma unui video în stil de vlog. Creativitatea are frâu liber, însă în orice format ar fi recenzia filmului, nu uita să-ți argumentezi și să-ți motivezi părerile.

Cele mai bune trei cronici vor fi recompensate cu premii speciale, oferite de Tenaris și Cărturești: powerbank, căști wireless, boxă portabilă alături de câte un voucher în valoare de 100 de lei pentru librărie. Câștigătorii vor fi anunțați pe paginile de social media ale EducaTIFF (Facebook & Instagram), cât și prin mail individual.

Evenimentele dedicate tinerilor critici de film sunt o tradiție pentru EducaTIFF, atât în timpul festivalului, cât și în cadrul maratonului cinematografic anual Young Audience Award, organizat în parteneriat cu Academia Europeană de Film.

Competiție susținută de **Tenaris Silcotub și Cărturești**.

La această ediție EducaTIFF, copiii și tinerii sunt invitați să descopere o colecție de șapte filme dedicate lor, printre care se numără multi-premiatul *Loc de joacă/ Playground* (r. Laura Wandel), distins în 2021 cu Premiul FIPRESCI la Cannes, filmul de animație *Guiț/Oink* (r. Mascha Halberstad), prezentat recent la Berlinală, documentarul *Sus ștacheta!/ Raise The Bar* (r. Guðjón Ragnarsson), despre o echipă de baschet formată nu-

mai din fete, *Sonata* (r. Bartosz Blaschke), despre visuri care par imposibil de îndeplinit, dar care devin realitate, *Familia adevărată/ The Family* (r. Fabien Gorgeart), povestea emoționantă a unui băiat obligat să renunțe la căminul cald în care a crescut pentru a se întoarce alături de tatăl său biologic, *Eu sunt Zlatan/ I Am Zlatan* (r. Jens Sjögren), în care protagonistul se depășește pe sine însuși pentru a deveni un fotbalist de succes, și *Vara când am învățat să zbor/ How I Learned To Fly* (r. Radivoje Andric), un film fermecător care urmărește tranziția de la copilărie către adolescență. *Vara când am învățat să zbor* are în program 3 proiecții, dintre care 2 și cu subtitrare în limba ucraineană și acces liber pentru comunitatea refugiată în Cluj-Napoca. A

doua astfel de proiecție din cadrul **TIFF for Ukraine** e joi, 23 iunie, la Cinema Mărăști, de la ora 17:00.

Raluca Bugnar

Programul integral îl găsiți pe site: tiff.ro/educatiff/filme
În cazul grupurilor de peste 5 elevi, adultul însoțitor intră gratuit la proiecțiile de film. Asociațiile, școlile speciale, centrele de plasament care vin în grupuri organizate de copii sau adolescenți au acces gratuit la proiecțiile de film în baza unei rezervări prealabile la educatiff@tiff.ro.

BT PAY ȘI
PRIETENUL
CARE NU VREA SĂ FACĂ
SPLIT THE BILL

Genul programului: dramă

Descarcă aici:

Buena Vista Social Club Un univers magic

Wim Wenders e un cineast prolific. În cei peste 50 de ani de carieră a făcut zeci de lungmetraje, documentare, scurtmetraje, filme de TV, seriale și videoclipuri. A căutat în toată lumea povești și nu o dată le-a găsit pe cele mai incredibile, cele mai neașteptate. La finalul anilor '90, Cuba era bine-mersi condusă în continuare de Fidel Castro, iar sărăcia se menținea la cote inimaginabile. Enclavizată, țara nu oferea prea multe motive de bucurie. Se trăia modest, iar una din singurele activități care mai alina populația era muzica. Ajunși la bătrânețe, Ibrahim Ferrer, Compay Segundo, Rubén González, Omara Portuondo și Eliades Ochoa reprezentau un popor latin vibrant, care mereu s-a bucurat de puținul avut. Ei făceau parte dintr-un grup devenit peste noapte

legendar: Buena Vista Social Club. Ry Cooder, prieten vechi al lui Wenders, i-a reunit și a avut șansa să o facă la timp, înainte să fie prea târziu. Le-a facilitat înregistrarea unui album și concertarea în formație completă la legendara Carnegie Hall, din New York. De acolo, povestea lor, cea cunoscută acum peste tot, a devenit simbolică și dătătoare de speranță în atâtea feluri. Muzica lor a cuprins instant tot globul și a demonstrat încă o dată puterea tămăduitoare a artei. Oare câte astfel de istorii nu au fost descoperite la timp?

Filmul poate fi văzut marți, 21 iunie, ora 20:30, la Arkhai Sculpture Park - Vlaha.

Iar Eliades Ochoa cântă alături de trupa sa Grupo Patria, vineri, 24 iunie, ora 20:00, la Iulius Park Open Air.

Ion Indolean

TIFF. 21 Adi Hădean și-un borș autentic ucrainean

Adi Hădean e îndrăgit de public și unul dintre cei mai apreciați chefi de la noi. Cu vorbă domoală, calm și cald, plin de umor, așa l-am prins ieri, chiar înainte să înceapă să gătească pentru Ukrainian Street Food Festival.

Foto: Nicu Chereu

Ukrainian Street Food Festival, un pod intercultural în inima Clujului

Pe strada Potaissa, la umbra cetății, s-a organizat ieri, 20 iunie, festivalul stradal de mâncare ucraineană. Chef Adi Hădean a venit să gătească alături de bucătarii prezenți, borșul de sfeclă specific ucrainean. Pe lângă felurile tradiționale servite, se puteau achiziționa și tot felul de produse hand-made, păpuși, accesorii și suveniruri tradiționale.

La soare și mâncare, în plina desfășurare a târgului, am întâlnit câțiva vizitatori pasionați de arta culinară ucraineană ce ne-au oferit niște impresii despre atmosfera și ce semnifică pentru aceștia evenimentul. Razar Sabina, o tânără de 19 ani, ne-a spus că este foarte încântată de ce se petrece aici și că i se pare un „gest frumos”. I s-a părut impresionant faptul că, vorbind cu negustorii ucrainieni, a observat că aceștia „nu vând, ei acceptă donații”, ceea ce îndreaptă evenimentul în zona caritabilă mai degrabă și îl îndepărtează de specificul festivalurilor de street food.

Cu o porție de cartofi umpluți cu carne și ciuperci în mână, pe cale să îi încerce, Andrei Moldovan (30 de ani), ne-a spus că târgul i se pare „o inițiativă foarte faină și mult interes din partea unor părți” și ne-a zis că speră să vină cât mai multă lume.

După ce a încercat ardei umpluți, sarmalele și ce se pot numi niște „clătițe sărate, un pic mai diferite”, Veronica Boholin (46), este de părere că „sunt foarte asemănătoare cu ce este și pe la noi; și în Grecia se fac astea, deci zona e asemănătoare”.

Într-o discuție cu două studente venite din Germania să studieze în Cluj, care se plimbau de-a lungul târgului explorând zona, acestea ne-au dat o primă impresie a evenimentului: „Este o inițiativă foarte draguță și sper că îi face pe oameni să își amintească faptul că încă este război, în caz că au uitat” (Angelia, 20), „În același timp este plăcut faptul că sunt tot felul de obiecte [articole hand-made] și este un mod ca vizitatorii să se conecteze cu oamenii ucrainieni și să își împărtășească cultura.” (Alena, 20)

Pofta de mâncare și voia bună s-au împletit frumos în atmosfera primitoare a festivalului de pe pitoreasca stradă Potaissa din centrul Clujului. Borșul chef-ului Adi Hădean era mult așteptat de vizitatorii ce își clăteau ochii cu bucatele savuroase ucrainene cu iz de festival. Ne-a propus să ne întorcem să îl gustăm și noi.

Raluca Mefa

Adi Hădean, ești la la Cluj, la TIFF. Ce pregătești?

Borș. Borș de sfeclă. E o mâncare ucraineană. De foarte multe ori e vegetariană, dar de data asta e cu niște costițe de porc. Evident, are multă sfeclă, multe legume, și ajung toate într-un ceaun. Gospodarii vin să ia și donează niște bani care merg spre ajutorarea refugiaților ucraineni.

Borș după rețeta originală sau ai lucrat și tu ceva la ea?

Nu, nu, e rețeta originală. Sunt două doamne din Ucraina în bucătărie, numa' ce le-am vizitat. M-am dus să spăl ceaunul.

Cineva trebuie s-o facă și pe asta! Cât de mare e?

Nu chiar așa mare, vreo 50-60 de litri, am văzut și mai mari. Doamnele sunt acolo, taie morcovi, taie ceapă și mă așteaptă pe mine să pregătesc costița și să dăm drumul la foc.

Deci rețeta originală, borș ca la mama lui.

Da, e rețeta autentică și chiar n-am vrut să mă bag altfel decât cu forță de muncă. Brută. Nu brutală. Doar brută.

Ești implicat în ajutarea refugiaților din Ucraina de când a început războiul. Ai învățat ceva feluri tradiționale de la ei?

Nu, să știi că nu. Că viața nu e așa, noi n-am avut vreme să facem schimburi culturale. Îs oameni care au fugit să-și scape viața, cu papornița după ei, cu 2-3 copii atârnați de rucsac, cu cățel sau pisică, ce-a avut fiecare. Și cu mult stres și multă durere unii dintre ei, nu te-apuci să le zici „Auzi, dă și mie rețeta voastră de colțunași”. Schimbul nostru a fost mai degrabă unul de energie, acolo unde s-a putut petrece, dar și ăla prea puțin. Acum lucruri-

le-s mai relaxate, dar în primele două luni totul a fost serios și precipitat și n-a fost vreme de prea multe povești.

Ce amintiri ai de la TIFF?

Bună întrebare! Cred că au băut cândva cu Chinezu (n.a. Cristan China-Birta) la Bonțida și nu mai știu cum am ajuns în oraș. Adică îmi amintesc că nu-mi amintesc. Așa, ca la cele mai bune petreceri. Într-un alt an am gătit la Gala TIFF, a fost drăguț. În genere, cât am stat la Cluj nu prea am mers la TIFF, iar acum, că nu mai stau la Cluj, iată, vin la TIFF.

Filme vezi?

Nu prea mă duc la filme. Mergeam, când eram copil, acum duc copiii și cam atât. Nu mai am răbdare să merg la un festival de ce-o fi el, doar ca să mă duc la un festival, nu mă pune. Dacă merg să gătesc, stau și cinci zile, dar altfel, nu mă pune.

Deci recomandări de filme nu ne faci. Dar locuri unde mâncăm bine la Cluj ne recomanzi?

Cum să nu? Uite, îți spun pe unde am mai mâncat eu aici și a fost bine. Dacă te duci la Zama sigur e o mâncare cu gust bun și îngrijită, pe lângă Piața Muzeului e o cărciumă mică, se numește Nativ, unde se gătește bine. Pentru mic dejun mă duc la Da Pino, au bucătărie bună și pâinicile alea ale lor, care-s minunate. Și Baraka, acolo rămâne cel mai bun restaurant pentru mine în România. Chiar dacă poate nu-i, dar pentru mine așa a rămas. Astea-s locurile în care am ajuns eu în ultimele luni. Nu vin prea des.

De final, o provocare! Dacă s-ar face un film după viața lui Adi Hădean cum crezi că s-ar numi?

Auch! (râde)

Ruxandra Predescu

InterogaTIFF

Regizorul Filip Jan Rymsza: „Când prezinți așa ceva audienței, te aștepți să se simtă inconfortabil și implicit ciudat”

Ieri s-a văzut la TIFF *Anul țăntarilor*, în regia polonezului Filip Jan Rymsza. Filmul explorează peripețiile analistului de pe Wall Street Richard Boca, în timp ce devine obsedat de tot mai multe detalii haotice care intervin în viața lui. Câștigătorul Bisato d'Or la cea de-a 77-a ediție a Festivalului de Film de la Veneția rulează și astăzi la TIFF, de la ora 16:00 la Cercul Militar. Redacția AperiTIFF s-a întânit ieri cu tânărul regizor prezent în festival pentru a afla mai multe detalii despre controversata producție.

Anul țăntarilor prezintă un subiect inedit, neașteptat. Cum ați ajuns la el? Sau poate el la voi?

Căutam o poveste care se poate învârti în jurul unei locații. Am fost interesat să creez ceva în afara unui gen tradițional sau convențional și în acea perioadă, prietenul meu, Mario, care este și co-scenarist, a avut un episod cu țăntari care i-au invadat apartamentul din LA. Mi-a povestit întâmplarea și i-am spus: „În asta e o poveste”. Și de-acolo ne-am pus pe treabă.

Filmul a avut deja premiera la Festivalul de Film de la Veneția. Cum a fost întâmpinat? Ce aștepări ai de la publicul tiffar?

Cred că e un lucru destul de general. Toată lumea, mai puțin experții în stu-

diul țăntarilor, au o aversiune pentru ei. Ideea asta în sine, de a fi atacat de o mulțime de țăntari mi se pare foarte viscerală. Așteptările și reacțiile, mai degrabă, sunt universale. La Veneția a fost minunat. A fost acea ediție din perioada Covid, deci foarte competitivă. Juriul ne-a oferit și un premiu pentru imagine și am fost super fericit.

Am remarcat că foarte mulți oameni, deopotrivă critici și public, au spus despre film că e ciudat (cu siguranță, nu într-un mod negativ). A fost o intenție premeditată?

Să îl fac ciudat? Nu. Neobișnuit? Cu siguranță. E vorba despre povestea în sine. Când prezinți așa ceva audienței, te aștepți să se simtă inconfortabil și implicit ciudat. E vorba despre personaj, situația

în care se află și apoi despre aspectele vizuale și modul în care le pot exploata într-un mod unic. Am vrut să fac ceva imersiv, în care sunetul și imaginea să fie ele, în sine, o călătorie.

Cum te simți la TIFF, ce crezi despre atmosfera din festival?

E minunat. Îmi plac festivalurile care au loc în orașe universitare. Poți simți o vitalitate specifică, un entuziasm, o energie. Îmi place foarte mult și arhitectura orașului. Mă plimb pe străzi și văd peste tot indicatoare din festival și e minunat să vezi că un întreg oraș celebrează. Iubesc asta.

Micuța Andrei și Emanuela Susanu

Foto: Andrei Micuța

THE FESTIVAL MUST GO ON ANYTIME. ONLINE

TIFF UNLIMITED

Cinema-ul tău alternativ. De acasă.

SALE 10-30 iunie

15 €* 3 luni	27 €* 6 luni	50 €* 12 luni
-----------------	-----------------	------------------

*Prețurile includ TVA. Toate tipurile de abonament beneficiază de acces gratuit timp de o lună

Abonează-te pe unlimited.tiff.ro și vezi filme premiate din toată lumea, de la cinești care provoacă și inspiră. Conținut reînnoit constant, cu peste 200 de titluri disponibile.

Download on the App Store | Download on Apple TV | GET IT ON Google Play | GET IT ON android

10 pentru FILM la TIFF, 2022: Mihaela Velicu: „Să te cunoști pe tine este cel mai pur dar pe care îl poți oferi celorlalți”

10 actori de teatru sunt prezentați anual, în cadrul TIFF, profesioniștilor din lumea filmului și publicului. Programul 10 pentru FILM la TIFF își propune să promoveze figuri noi în filmul românesc și îi vizează pe actorii care nu au avut până acum șansa afirmării în cinema românesc, indiferent de vârstă.

Foto: Sabina Costinel

Cei 10 selectați pentru ediția a 11-a sunt: **Magor Bocárdi (Sf. Gheorghe)**, **Iulia Colan (Craiova)**, **Sara Cunceș (București)**, **Ada Dumitru (Pitești)**, **Reka Kovacs (București)**, **Robert Radoveanu (București)**, **George Rotaru (București)**, **Irina Sibef (Giurgiu)**, **Doru Talos (Cluj)** și **Mihaela Velicu (București)**.

Mihaela Velicu (34 ani), absolventă a UNATC în 2014, a jucat în teatre din București, precum Metropolis, Teatrul Dramaturgilor Români, Teatrul Evreiesc de Stat, Teatrul Național I.L. Caragiale, Apollo111. În acest moment este angajată a Teatrului de Stat din Constanța. Actrițele **Raluca Aprodu (Ruxx, Vlad)** și **Alina Rotaru (Legături primejdioase, Pescărușul)** i-au pus câteva întrebări Mihaelei:

De ce crezi tu că regizorii ar trebui să lucreze cu tine?

Sunt talentată și umilă în fața vieții. Sunt

atentă și foarte curioasă. Ajung tot timpul cu 15 minute mai devreme!!! :))

Pe lângă talent, ce crezi tu că îi mai trebuie unei actrițe?

Pe lângă foarte multă disciplină, educație, coloană vertebrală și bun simț, o bună cunoaștere de sine.

Ce te ține atât de vie și prezintă în lumea în care trăim?

Voi două. Sunt recunoscătoare că vă am în viață. Sunt hipersensibilă la mediul și la oamenii din jur și bucuria voastră de a trăi este molipsitoare. Și trăitul conștient, asta mă ține în viață. Modul atent în care am început să-mi trăiesc viața, fără să pun acțiunile mele în tabăra de „bun” sau „rău”, ci mai important, întrebându-mă „De ce fac ce fac?”. (Interviul integral pe LiterNet.ro la <https://agenda.liternet.ro/cronici/10pentrufilmattiff.html>)

Raluca Aprodu și Alina Rotaru

PROGRAM / MARȚI / 21 IUNIE

■ CINEMA FLORIN PIERSIC

13:00 Larger Than Life
Pictorul (Painter)
Oliver Hirschbiegel | 99' | Germania, Elveția [4R1]

15:30 Close-up Krzysztof Kieślowski
Trei Culori: Alb (Trois couleurs: Blanc)
Krzysztof Kieślowski | 88' | Elveția, Franța, Polonia [4R2]

18:00 Supernova
Desincronizat (Out of Sync)
Juanjo Giménez Peña | 105' | Spania, Lituania, Franța [4R3]

20:30 Supernova
Omul din umbră (Kingmaker)
Sung-hyun Byun | 124' | Coreea de Sud [4R4]

■ CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

19:00 Cineconcert
Moonwalk One
Theo Kamecke | 110' | SUA [4C1]
Acompaniat live de INVADERS (FR)

21:30 Supernova
Cop Secret
Hannes Þór Halldórsson | 100' | Islanda [4C2]

■ CINEMA VICTORIA

10:00 EducaTIFF
Guiț (Oink)
Mascha Halberstad | 72' | Olanda, Belgia [4V1]

12:30 Close-up Krzysztof Kieślowski
Un scurt film despre iubire (A Short Film About Love)
Krzysztof Kieślowski | 84' | Polonia [4V2]

15:00 Competiție
Făpturi de vis (Beautiful Beings)
Gudmundur ArnarGudmundsson | 123' | Islanda, Danemarca, Suedia, Olanda, Cehia [4V3]

17:30 Competiție
Ultima execuție (The Last Execution)
Franziska Stünkel | 117' | Germania [4V4]

20:00 Competiție
Utama
Alejandro Loayza Grisi | 88' | Bolivia, Uruguay, Franța [4V5]

22:15 Competiție
Execuția (The Execution)
Lado Kvataniya | 138' | Rusia [4V6]

■ CERCUL MILITAR

13:15 3x3
Secolul meu 20 (My Twentieth Century)
Ildiko Enyedi | 105' | Ungaria, Germania, Cuba [4W1]

16:00 Focus Polonia
Anul țanțarilor (Mosquito State)
Filip Jan Rymza | 101' | Polonia, SUA [4W2]

19:00 Film Food
Spirit nordic (Nordic by Nature)
Rasmus Dinesen | 65' | Danemarca [4W3]

20:45 Supernova
Cât mă țin picioarele (As Far As I Can Walk)
Stefan Arsenijevic | 92' | Serbia, Franța, Luxemburg, Bulgaria, Lituania [4W4]

■ CINEMA ARTA

10:00 What's Up Doc?
Goana după aur (Mother Lode)
Matteo Tortone | 88' | Franța, Italia, Elveția [4A1]

12:00 What's Up Doc?
Câmpiile (The Plains)
David Eastal | 180' | Australia [4A2]

15:30 What's Up Doc?
Ostrov (Ostrov – Lost Island)
Svetlana Rodina, Laurent Stoop | 92' | Elveția [4A3]

17:30 Larger Than Life
Joe D'Amato și infernul roșu (Inferno rosso: Joe D'Amato sulla via dell'eccesso)
Manlio Gomarasca, Massimiliano Zanin | 70' | Italia [4A4]

19:30 What's Up Doc?
Canal 54 (Channel 54)
Lucas Larriera | 89' | Argentina [4A5]

22:00 What's Up Doc?
Ce-i mult nu strică (Excess Will Save Us)
Morgane Dziurla-Petit | 101' | Suedia [4A6]

■ SAPIENTIA

12:15 EducaTIFF
Loc de joacă (Un monde)
Laura Wandel | 73' | Belgia [4S1]

14:45 Va urma
Pørni
Henriette Steenstrup | 93' | Norvegia [4S2]

17:15 Larger Than Life
Jane văzută de Charlotte (Jane by Charlotte)
Charlotte Gainsbourg | 89' | Franța, Marea Britanie, Japonia [4S3]

19:30 COMPETIȚIA LOCALĂ | 120'
Intrare liberă!
[4S4]

22:00 Focus Polonia
Anatomia
Ola Maria Jankowska | 108' | Polonia, Franța [4S5]

■ CINEMA MĂRĂȘTI

17:00 EducaTIFF
Sonata
Bartosz Blaschke | 118' | Polonia [4Z1]

19:30 Zilele Filmului Românesc
Miracol (Miracle)
George Bogdan Apetri | 119' | România, Cehia, Letonia [4Z2]
Proiecție specială pentru persoanele cu deficiență de vedere

■ CINEMA DACIA MĂNĂȘTUR

19:30 3x3
Despre trup și suflet (On Body and Soul)
Ildiko Enyedi | 116' | Ungaria [4D1]

■ MUZEUL DE ARTĂ

21:30 Supernova
Mesaje private (Mensajes Privados)
Matias Bize | 77' | Chile [4M1]

■ PIAȚA UNIRII OPEN AIR

21:45 Piața Unirii
Căpitanul Volkonogov a scăpat (Captain Volkonogov Escaped)
Natasha Merkulova, Aleksey Chupov | 126' | Rusia, Estonia, Franța [4U1]

■ PARCUL POLIGON FLOREȘTI

21:45 Supernova
Cel mai tare șef (El buen patrón)
Fernando Leon de Aranoa | 120' | Spania [4F1]

■ IULIUS PARC OPEN AIR

21:45 Supernova
Cel mai tare șef (El buen patrón)
Fernando Leon de Aranoa | 120' | Spania [4P1]

■ UBB OPEN AIR

22:00 Va urma
Pam & Tommy
Craig Gillespie | 91' | SUA [4X1]

■ ARKHAI SCULPTURE PARK VLAHA

20:30 CONCERT LIVE
Romulus Cipariu

21:45 Proiecții speciale
Buena Vista Social Club
Wim Wenders | 105' | Germania, SUA, Marea Britanie, Franța, Cuba [4E1]

* Film nerecomandat minorilor / This film is not suitable for children.

**Nerecomandat persoanelor sensibile la imagini stroboscopice / Not suitable for viewers with flickering light sensitivity

Divanul Imaginar by Dia Radu Vlad Brumaru

Actor, 26, Alba Iulia

Tata a fost fotbalist, iar eu am făcut fotbal până la 19 ani. Mi-a plăcut. Apoi m-am hotărât brusc să mă fac actor și toată lumea a rămas cu gura căscată. Nu știu dacă fusesem la teatru mai mult de două ori în viață.

Când am ieșit prima oară la aplauze, ca figurant într-un spectacol la școală, m-au copleșit așa de tare emoțiile, că am început să plâng.

Judec mult. La masă eu sunt ăla care zice ce gândește toată lumea, dar nimeni n-are curajul s-o spună. E un rol ingrat. Dar poate fi și amuzant.

Dacă un actor face pe actorul în viața de zi cu zi, aproape sigur e un actor prost!

Una peste alta, cred că am fost un copil destul de cuminte. Nu cred că le-am dat prea multe bătaii de cap alor mei.

Mi-e teamă să arunc cu diagnostic, dar recunosc că-mi împachetez tricourile pe culori.

Să fii simplu e cel mai greu. Ai nevoie de ani întregi să ajungi la simplitatea aia frumoasă, când simți că altfel nu putea să fie. E cea mai grea actorie.

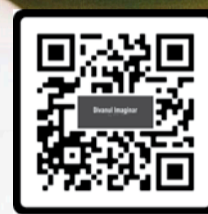
Nu pot să văd un film în două ore. Mie îmi trebuie trei ore jumate. Că mereu dau înapoi și zic: „Doamne, cum ai făcut aici? Incredibil!”

Îmi place camera, că nu poți să o minți. Trădează totul, până la cea mai mică nuanță.

Ești pe atât de bun actor, pe cât de bun e regizorul, pe cât de buni sunt colegii, pe cât de bun e textul, pe cât de bine ești filmat. Filmul e mereu treabă de echipă.

Kendrick Lamar forever! Sunt fanul lui numărul 1. Mi-ar plăcea să-l întâlnesc în viața asta. Aș avea foarte multe să-i spun.

Foto: Antonio Gaoarek

SCAN ME

Coboară sau nu coboară îngerul pe scenă? Pe asta mi-am scris disertația. N-o să aveți răbdare să o citiți.

Am avut și repetiții în care orice cuvânt îmi ieșea pe gură suna prost. Uneori, nimic nu se leagă.

N-am avut niciodată un gen. Fiecare fată are ceva al ei. Dar mă atrage mai mult o femeie, când e și actriță bună.

Uneori, arăți pe scenă părți din tine pe care nu le cunosc nici cei mai apropiați oameni din viața ta.

Înșelatul? Nu-l practic. Dacă sunt într-o relație, sunt într-o relație și gata. De aia momentan nu intru în nicio relație.

În dragoste, încă mai caut. Caut să nu mai simt nevoia să caut.

Sunt destul de cinic de la un timp. Și zic că e un pic prea devreme.

Sarcasmul meu vine dintr-o sensibilitate exacerbată.

Mi-e foarte frică de moarte, că nu știu ce urmează după. Dar și mai frică mi-e să nu fi trăit degeaba, să nu las nimic în urma mea. Cred că de asta m-am făcut actor.

Și unul care pune prize stă și bea cu ăia care pun prize. Nu beau actorii mai mult ca alții.

*Vlad Brumaru poate fi văzut în „Marocco/Mikado”, în regia lui Emanuel Pârvu, și în „Extravaganzia mare, blat subțire, sos iute”, în regia lui Andrei Redințuc

Continuarea pe [divanulimagar.ro!](#)

Filme de vară

Vara este vremea blockbusterelor, a filmelor briză și a producțiilor evazioniste care ne pun creierul pe pauză și nu în priză. La TIFF, e puțin altfel.

Execuția, proiectat în aceeași zi grație unui programator sadic) este unul dintre cele mai puternice debuturi recente. E frapant chiar de la primele minute: a trebuit chiar să-l opresc și să trag aer în piept. În anii '80, un bărbat din Germania de Est își așteaptă execuția. Și nu orice bărbat, ci unul interpretat de marele Lars Eidinger (stările care i se citesc pe față în secvența de deschidere sunt un masterclass de interpretare). Inspirată dintr-un fapt real - destinul tragic al ultimului german executat pentru spionaj în 1981-, această docu-dramă exemplară, sobră și tăioasă, este despre o relație de tipul „sedus și abandonat”, între cetățeanul ambițios, ce vrea să parvină și statul perfid și dictatorial. Căzut în capcană, micul om ce se visează mare își dă seama că „datoria” față de țară și popor presupune șantaj, coerciție, supraveghere continuă. Ceva monstruos. Însă e prea târziu să se extragă. Un film obsedant și intens despre dileme morale insurmontabile. Când statul te vrea obedient și nu reflexiv, din executant ajungi executat. Pentru unii ca mine care au mai apucat acele vremuri, e frisonant de familiar. Cei care au deschis ochii mai recent, pot recunoaște un model repetat de „stăpânire”, cu aceleași tactici, altfel de sloganuri, și în ziua de azi. Deși are accente de thriller paranoic, *Ultima execuție* este un „anti 007” înrudit cu romanele lui John Le Carré despre spioni prinși într-un joc politic mai cinic decât ei.

Goana după aur - Mother Lode e mai mult documentar decât ficțiune (de fapt, nu sunt prea sigură). Mă rog, hibrid ineluctabil sună mai bine. Se plasează într-o zonă complet originală, între un documentar social și trip inițiativ voodoo. Minerul Jorge se aventurează, în goana după o viață mai bună, în cea mai înaltă și mai periculoasă mină de aur din Peru, pierdută după un ghețar alpin. La Rinconada atrage muncitori sezonieri care încearcă să scape de sărăcia lucie. Odată cu el, începem o călătorie bizară, năucitoare, unde realitatea se amestecă cu magia și unde mitul bogăției cere jertfe demonice. Turnat într-un alb negru percutant, această docu-fiction generează în doar 86 de minute mai multă uimire, atmosferă, detalii bogate sau informații

bulversante despre o lume de dincolo de negură, decât majoritatea filmelor epice actuale. Un drum spre iad, nu în trecut, ci în prezent, pavat cu suflete pierdute și ritualuri sacrificiale. Îți va genera 666 de stări, cam cu 663 mai multe ca blockbusterul de vară.

Anca Grădinariu

Ultima execuție, regia Franziska Stünkel | Cu: Lars Eidinger, Devid Striesow | Marți, 21 iunie, 17:30, Cinema Victoria

Goana după Aur, regia Matteo Tortone | Marți, 21 iunie, 10:00, Cinema Arta

E.ON vă prezintă secțiunea
SUPERNOVA
la TIFF 2022.

e.on

Festivalul a început atât de relaxant, încât 3 persoane s-au deconectat complet de la realitate și au leșinat la filmul de deschidere. Nu din cauza căldurii, ci a lucrurilor teribile de pe ecran. Eu i-aș zice sindromul TIFF, cam la fel de masochist ca Stockholm, dar cu filme: lumea se calcă în picioare ca să vadă chestii care le fac rău (fizic și psihic). Insuportabile, provocatoare, dureroase, șocante, zguduitoare ca un pumn în plex. Di-fi-ci-le. Ce bine ar fi dacă această poftă de cinema dubitativ, inconfortabil, s-ar păstra tot restul anului și nu doar la Cluj! Însă genul ăsta de filme face mai puțini spectatori în toată țara decât într-o seară de open air la TIFF. Nu cred că e vorba de snobism, ci de o contagiune culturală, de o poftă de altceva pe care festivalul a cultivat-o încă de la debut. Așa că îmi fac datoria să vă recomand 2 filme hardcore la care țin mult pentru că le-am ales cu mâna mea. Cum vă surâd niște execuții color și sacrificii satanice alb negru? *Ultima execuție* (a nu se confunda cu

SUPERNOVA

Cât mă țin picioarele – între interiorul și exteriorul granițelor

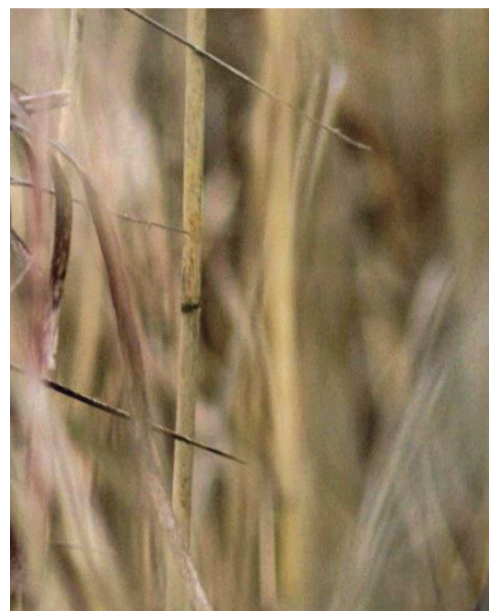
Nu întâmplător, titlul original al *Cât mă țin picioarele* este *Banović Strahinja*, referire la o poezie preluată din folclorul sârbesc, povestea unui soț care își caută soția răpită.

Talentatul regizor sârb, Stefan Arsenijević nu are pretenția de a re-crea un vechi basm popular, ci mai degrabă pleacă de la acest pretext pentru a spune povestea unui cuplu de emigranți din Ghana, fotbalistul aspirant Strahinja (Ibrahim Koma) și soția sa, Ababuo (Nancy Mensah-Offei), care vrea să devină actriță.

Ei își părăsesc țara cu speranța unui viitor mai bun, dar drumul este greu. După ce sunt deportați din Germania, cuplul ajunge în Serbia și petrece aproape un an într-un așezământ pentru refugiați, unde intimitatea nu există, iar proprietatea personală e un privilegiu. Strahinja, obosit de umilire și discriminare, decide să-și privească noua viață în Serbia cu ochi pozitivi. Ababuo nu poate face același lucru, acumulează frustrare și decide să fugă în Ungaria cu doi sirieni.

Observând dispariția, Strahinja decide să o caute, ridicând prin călătoria lui întrebări despre iubire, cultură, și identitate.

Regizorul sârb a primit peste 30 de premii internaționale pentru filmele sale, printre care și o nominalizare la

Oscar pentru scurtmetrajul (*A*)torzija, premiat de asemenea cu Ursul de Aur în 2003. La acest succes se adaugă și premiul pentru cel mai bun regizor la Festivalul Internațional de Film de la Sofia, pentru *Love and Other Crimes / Ljubav i*

drugi zlocini, în 2008. Iar *Cât mă țin picioarele* a primit Globul de cristal la Karlovy Vary, alături de Premiul Ecumenic și Premiul Europa Cinemas.

Emily Noejovich

Filmul poate fi văzut marți, 21 iunie, ora 20:45, la **Cercul Militar**, și joi, 23 iunie, ora 21:00, la **Casa de Cultură a Studenților**.

Une ravissante idiote
Vineri, 1 iulie, ora 20.30

Par amour du cinéma

Filme premiate & mari clasici
Simboluri ale cinematografului franceze

Întâlnirea săptămânală cu cea de-a 7-a artă
programe subtitrate în limba română

TV5 MONDE

@TV5MONDERomania
europe.tv5monde.com/ro

Concertele TIFF pentru regăsire și echilibru

Ediția de anul acesta a TIFF propune două concerte, marți seara, în data de 21 iunie. Cei interesați sunt așteptați, începând cu ora 19:00, la **Muzeul de Artă**, respectiv **Parcul de sculpturi Arkhai** din Vlaha.

Om la lună își vor lansa cel de-al treilea album, intitulat "Echilibru", marți, 21 iunie, începând cu ora 19:00. Concertul va avea loc în cadrul TIFF, la **Muzeul de Artă** din Cluj-Napoca, premiera făcând parte din turneul național de lansare a albumului.

Trupa se descrie ca fiind un strigăt de "mare iubire, de frică, de bucurie, de regăsire, de tristețe, de neadaptare, de renunțare, de curaj, de recunoștință". **Om la lună** au încântat ascultătorii în numeroase orașe din țară și urmează să concerteze la ediția de anul acesta a Electric Castle.

Prețul unui bilet este de 30 lei și poate fi cumpărat de pe **TIFF.EVENTBOOK.RO**

Tot astăzi, cunoscutul artist sibian Romulus Cipariu va fermeca participanții TIFF cu un recital de țambal, începând cu ora 20:30. Recitalul va avea loc în **Parcul de sculpturi Arkhai** din Vlaha, în mijlocul naturii.

Romulus Cipariu este singurul interpret care își acompaniază țambalul la voce, acest lucru făcându-l unic în lume. Muzica acestuia combina diverse genuri muzicale, precum rock, folclor românesc și creații clasice. A fost invitat recent în Norvegia, unde a colaborat cu actorul Kristofer Hivju.

Prețul unui bilet este de 40 lei, acesta putând fi achiziționat de pe **TIFF.EVENTBOOK.RO**.

Sophia Blaga

3x3

Ildikó Enyedi

The Power of Example

Ildikó Enyedi has had an impressive and diverse career. She is a descendant in visual terms of a type of cinema that was proposed before her by masters such as Miklós Jancsó and Andrei Tarkovski.

She is always concerned with visual stylisation, elegantly choreographed shots, sequence shots, scenes that seem to have been taken from baroque paintings, combined with subjects charged with eroticism, love stories that are difficult to fit into history and have the power of timelessness. These are thought-provoking films, where there is always something unspoken, vague and interpretable.

The Hungarian filmmaker has shown her work all over the world, has been awarded and nominated at the world's biggest festivals, and has always proposed bold narratives and conventions at the intersection of realism and symbolism. She is a follower of a metaphorical cinema, so specific to the school of her country, which she practices and reinterprets in a particular way.

Her career began in the more conceptual area, as part of the Balázs Béla Studio and the interdisciplinary group Indigo. This inclination towards experimentation shaped her, broadened her horizons, made her always look where no one else dared. She shied away from a conventional path, probably out of an unquenchable desire to try. After more than a decade of professional activity, she has also signed her first feature film:

My Twentieth Century (1989), for which she won the Camera d'Or at Cannes for best debut. The film tells the incredible story of twin sisters, separated as children, who meet by chance on the Orient Express.

A hopeful start, isn't it? This success made it easier for her to make a feature film every two to three years and, in parallel, to get a job at the University of Theatre and Film Arts in Budapest. By the time she was 45, she could boast a wealth of experience, with short films and six multi-award-winning feature films, achievements that need to be put into context: let's not forget that we are talking about a society that is still patriarchal for a woman from a small country on the outskirts of the West.

Her future as a filmmaker sounds good. But Enyedi once again decided to make a surprising change and work in television

for a while. A year went by, then two, then more than ten, fifteen... Where was Ildikó Enyedi and why didn't she return to the big international festivals? Didn't she have anything more to say? Was she ever going to make another film?

With the same free and unpredictable spirit, with a lot of courage, she made her return to feature film after 17 years, in a world that had changed completely cinematically and politically. With an updated style, in tune with the present, she put forward *On Body and Soul* (2017), and the reception was spectacular: The Golden Bear in Berlin, the critics' long-standing praise, the public's appreciation and the crowning achievement of a career that was by no means fading into the sunset. The film presents an atypical love story between two introverts who discover by chance that they share the same dream night after night.

Enyedi has looked beyond the barriers of his home country and has assembled an impressive international cast in *The Story of My Wife* (2021), nominated for the Palme d'Or: Gijs Naber, Léa Seydoux, Ulrich Matthes, Louis Garrel. The protagonist, ship captain Jacob Störr, reflects at one point: "I imagine I'm already dead, but before I die, I'm reborn one last time and run far away". How beautiful and how well it comments on the exemplary career of the Hungarian director!

At TIFF, Ildikó Enyedi is celebrated in the 3x3 section, with these three films mentioned, probably the most relevant of her creation. The retrospective is supported by the Hungarian Cultural Institute Bucharest and the National Film Institute Hungary.

Ion Indolean

FOCUS POLAND

Focus Poland – A Country Seen Through the Lens of Past and Present

Focus Poland section at TIFF 2022 brings together a selection of feature films from New Horizons IFF Wrocław, contemporary productions, Polish classics and a Krzysztof Kieślowski retrospective, along with an exhibition dedicated to the famous director. In total, the programme includes more than 20 titles, including documentaries, short films, as well as a cinema-concert and a series.

Among the contemporary directors whose films will be shown at the festival are Jan P. Matuszyński with the tragic *Leave No Traces*, inspired by a true story from the last century, Tomasz Wolski with *1970*, a documentary about one of the bloodiest protests in Poland, Paweł Łoziński with *The Balcony Movie*, which portrays Warsaw through conversations with ordinary people, Łukasz Ronduda and Łukasz Gutt with the queer drama *Fears*, also based on a real case, and filmmaker Aleksandra Terpińska with *Other People*, an adaptation of Dorota Masłowska's novel about an illegitimate relationship that leads to self-discovery.

The New Horizons IFF Wrocław selectors offer viewers titles such as *Silent Land*, director Aga Woszczyńska's debut feature, focusing on the issue of immigrants and the tacit ignorance with which it is approached; *We Haven't Lost Our Way*, directed by Anka Sasnal and Wilhelm Sasnal, which follows a couple's re-

fusal to live by society's norms; *The Moths*, Piotr Stasik's experimental debut about children and how they perceive the fine boundaries of the virtual world and reality; Filip Jan Rymsza's *Mosquito State*, in which a Wall Street analyst draws parallels between computer models and swarms of mosquitoes; and Ola Jankowska's *Anatomia*, about a daughter who returns to Poland to care for her ailing father, thus both discovering their identities.

Also in Focus Poland, Stefan Laudyn (director of the Warsaw International Film Festival) comes with two Polish cult film recommendations: *Top Dog* (1978), directed by Feliks Falk, which captures the opportunistic and manipulative world of event presenters, and *The Cruise* (1970), about a group of amateur actors left alone on a boat on the Vistula River by director Marek Piwowski.

Also, a Polish TV series presents its first two episodes in the Coming up next section. Lukasz Kosmicki's *Klangor* follows the story of a protagonist

Fears

The Moths

whose daughter disappears, triggering a major family drama.

For the full list of titles, see the tiff.co.uk website. The programme is produced with the support of the Polish Institute Bucharest and the Polish Film Institute. Curatorial partners are New Horizons International Film Festival and Warsaw International Film Festival. Partners of the

Kieślowski exhibition are represented by Kieślowski Archives - Sokołowsko, In Situ Contemporary Art Foundation, Łódź UNESCO City of Film - National Centre for Film Culture, Documentary and Feature Film Studios (WFDiF) and Adam Mickiewicz Institute - Poland.

Oana Balaci

SUPERNOVA

Kingmaker

As the title suggests, the political drama *Kingmaker* is about the man behind the man: Eom Chang-rok, the strategist who influenced the course of the political life of South Korea's eighth president Kim Dae-jung, and whose existence is only chronicled in the president's autobiography, despite the important role he played. However, given the sensitive subject matter, director Byun Sung-hyun and co-writer Kim Min-soo chose to change the names of the characters: thus came Seo Chang-dae and Kim Woon-bum, accordingly.

Seo Chang-dae (Lee Sun-kyun) is a pharmacist in a small town whose residents always come to him for help with personal problems, but he doesn't in-

tend to keep his job for long. He plans to enter politics and use his strategic skills. In 1961, when he sees the leader of the opposition, Democratic Party

Chairman Kim Woon-bum (Sol Kyung-gu), struggling to win people's support before the election, he writes him a letter offering suggestions for a suc-

cessful campaign. He gets no response, so she goes to meet him in person and expresses interest in working for him in the new Democratic Party. Kim is initially uninterested, but eventually gives in to Seo's insistence and, with his help, makes a name for himself as a potential presidential candidate.

A shrewd strategist, Seo senses Kim's passion and wants to see him shine at any cost, even if it means living in his shadow for life. The director brings this theme to the screen by using light to reflect on the evolving *bromance* between the two characters as he brings his characters from darkness to light. The film's charm, however, lies in the fluidity of the story, which keeps its pace and themes unvarnished and emulates the feeling of presenting a real piece of history, even with altered names and certain events.

Kingmaker is played today, 21 June, at 20:30 at Florin Piersic Cinema.

Laurențiu Paraschiv

InterogaTIFF

Director Filip Jan Rymśa: "When you present something like this to an audience, you expect them to feel uncomfortable and therefore weird"

Mosquito State, directed by Polish director Filip Jan Rymśa, was screened at TIFF, yesterday. The film explores the adventures of Wall Street analyst Richard Boca as he becomes obsessed with the increasingly chaotic details that occur in his life.

The winner of the Bisato d'Or at the 77th Venice Film Festival is also playing today at TIFF from 16:00 at Cercul Militar. The AperiTIFF editorial team sat down yesterday with the young director attending the Festival to find out more about the controversial production.

Mosquito State presents a novel, unexpected subject. How did you come up with it? Or maybe it came to you? We were looking for a story that could re-

volve around a location. I was interested in creating something outside of a traditional or conventional genre, and at the time, my friend Mario, who is also a co-writer, had an episode with mosquitoes invading his apartment in LA. He told me about it and I said, "There's a story in that." And from there on, we were on our way.

The film has already premiered at the Venice Film Festival. How was it received? What expectations do you have from the Tiff audience?

I think it's a pretty general thing. Everybody, except the mosquito experts, has an aversion to them. The idea of that in itself, of being attacked by a lot of mosquitoes seems very visceral to me. The expectations and reactions are rather universal. In Venice it was wonderful. It was that Covid edition, so very competitive. The jury also gave us an image award and I was super happy.

I noticed that a lot of people, critics and audiences alike, called the film weird (certainly not in a negative way). Was this premeditated?

To make it weird? No. Unusual? Definitely. It's about the story itself. When you present something like this to an audience, you expect them to feel uncomfortable and by default weird. It's about the character, the situation they're in, and then the visuals and how they can exploit them in a unique way. I wanted to make something immersive, where the sound and the image are themselves a journey.

How do you feel about TIFF, what do you think about the atmosphere at the Festival?

It's great. I love festivals that take place in university towns. You can feel a specific vitality, an enthusiasm, an energy. I also really like the architecture of the city. I walk down the streets and I see Festival signs everywhere and it's great to see a whole city celebrating. I love that

Micuța Andrei and Emanuela Susanu

UNIRII SQUARE

Captain Volkonogov Escaped In Search for Forgiveness

Captain Volkonogov Escaped (Rusia, r. Natalya Merkulova, Alexey Chupov) is a film like a punch in the gut.

That's how I got it, I sat and took it, but it was worth it. Impeccably played, with a near clinically perfect picture and a mystical premise.

We're in 1938 Russia, where the NKVD, the Soviet Union's secret police (precursor to the KGB) is in full swing: captain Fyodor Volkonogov (played by Yuriy Borisov quite brilliantly) and his colleagues spy on and capture so-called traitors to the nation, quickly incriminating them through torture and sending them to execution. That way, one day you could tell a joke on the street corner and the next day

you'd be lynched. An incident and a vision in the night lets Fyodor know that he will pay in the next world and that hell and eternal torture await him. He has another chance, though: if he can convince one of the relatives of those he tortured to forgive him, he will go to heaven.

Tormented by the new perspective in which he considers what he has done, he decides to set out on this (almost) impossible mission to seek forgiveness from the families of those he has killed. With former colleagues now on his trail wanting his head and a sinister special

agent sent to hunt him down, Volkonogov's days are numbered.

Meetings with the families of the victims keep you on edge and expose the ridiculousness of the era. The ending is surprising and seems to send you back into the world with a question: *if you can't forgive yourself, what's the point of forgiving others?*

Set in a harsh reality, where the status of the characters is signalled by an image constructed with a sensitivity to the sto-

ry - a word alien to the world presented, *Captain Volkonogov Escaped* is the film worth taking in. I mean, watching.

Directed and written by Natalya Merkulova, Alexey Chupov, the team behind *The Man Who Surprised Everyone*, awarded at Venice in the Orizzonti section in 2018 and nominated for the Transylvania Trophy at TIFF 2019.

Claudia Sîrbulescu

Om din umbră

Așa cum sugerează și titlul, drama politică *Om din umbră* e despre omul din spatele unui alt om: Eom Chang-rok, strategul care a influențat cursul vieții politice a celui de-al optulea președinte sud-coreean Kim Dae-jung, și a cărui existență e numai trecută în revistă în autobiografia președintelui, în ciuda importanței pe care acesta a jucat-o. Însă, dat fiind subiectul sensibil, regizorul Byun Sung-hyun și co-scenaristul Kim Min-soo au ales să schimbe numele personajelor: așa au apărut Seo Chang-dae, respectiv Kim Woon-bum.

Seo Chang-dae (Lee Sun-kyun) e farmacist într-un orașel ai cărui locuitori vin mereu la el pentru ajutor cu problemele personale, însă nu intenționează să-și păstreze locul de muncă pentru mult timp. Are de gând să intre în politică și să se folosească de abilitățile de strategie pe care le deține. În 1961, când îl vede pe liderul opoziției, președintele partidului democrat Kim Woon-bum (Sol Kyung-gu), zbatându-se să câștige sprijinul oamenilor înainte de alegeri, îi scrie o scrisoare în care îi oferă sugestii pentru o campanie reușită.

Nu primește niciun răspuns, drept pentru care se duce să-l întâlnească în persoană și își exprimă interesul de a lucra pentru el în noul partid democrat. Kim nu e inițial interesat, însă în final cedează insistențelor lui Seo și, cu ajutorul lui, își face un nume care-l aduce în pragul de potențial candidat la președinție.

Un strateg viclean, Seo simte pasiunea lui Kim și vrea să-l vadă strălucind cu orice preț, chiar dacă asta înseamnă că va trăi toată viața în umbra lui. Regizorul transpune această temă pe ecran folosindu-se de lumină pentru a reflecta asupra evoluției relației de *bromance* dintre cele două personaje, în timp ce își aduce personajele din întuneric spre lumină. Farmecul filmului stă însă în fluiditatea poveștii, care își păstrează ritmul și teme neștirbite și emulează sentimentul de prezentare a unei bucați de istorie reale, chiar și cu nume și anumite întâmplări alterate.

Om din umbră rulează astăzi, 21 iunie, de la 20:30 la Cinema Florin Piersic.

Laurențiu Paraschiv

EDUCATIFF

Loc de joacă sau ring de luptă?

Lungmetrajul de debut al scriitoarei și regizoarei belgiene Laura Wandel surprinde puterea bullying-ului prin ochi de copil.

Camera areareori se îndepărtează de personajul Norei, tânăra actriță în vârstă de doar 7 ani Maya Vanderbeque. Regizoarea are grijă să ne poarte prin micro-universul construit întotdeauna de la înălțimea copiilor. Chiar și când e vorba de adulți, camera rămâne în aceeași poziție, cu riscul ca ei să fie lăsați în afara cadrului. Îi vedem integral doar în momentul în care se apleacă asupra micilor vedete. În timp ce Nora, proaspăt venită la noua școală, încearcă să își facă prieteni noi, observă că Abel, fratele ei, (Günter Duret) este agresiv hărțuit de colegii săi. În încercarea ei inocentă de a-l ocroti, descoperă că eforturile sale sunt inutile, iar întreaga ei percepție despre protecție dezvoltată până atunci e dată peste cap de lumea adulților.

Wandel portretizează cruzimea de care sunt capabili oamenii chiar și la o vârstă atât de fragedă, folosind un limbaj vizual dur. Cu toate acestea, tristețea cea mai profundă nu vine din abuz în sine, ci din modul în care incapacitatea lui Abel de auto-apărare și lipsa aptitudinilor de a cere ajutor redefinesc dinamica fraților. Jocul actoricesc de excepție al celor doi tineri belgieni capătă o valoare aparte pe ecran, accentuând sensibilitățile interioare cu care se confruntă la vârsta lor (mai ales că în mare parte sunt surprinși în prim-planuri). Filmul care-ți va demonstra că epoca inocenței nu e lipsită de întuneric va rula astăzi de la 12:15, la Universitatea Sapientia, dar și vineri de la 12:00, la Cinema Dacia-Mănăștur.

Emanuela Susanu

Lungmetraje și masterclass-uri, în stil TIFF

O nouă ediție a Transilvania Talent Lab (TTL) se desfășoară în cadrul TIFF, între 21 și 25 iunie. Programul a fost înființat în 2012 și are ca scop perfecționarea tinerilor cineaști, care își doresc să parcurgă toate etapele realizării unui film.

Transilvania Talent Lab este destinat tinerilor până în 35 de ani, din România și Republica Moldova, fiind 15 locuri disponibile pentru cei ce doresc să aplice. Cei

15 vor avea privilegiul de a participa la numeroase masterclass-uri, proiecții speciale TIFF, seminare, studii de caz, cursuri despre scenaristică, producție și strategii de festival. De asemenea,

aceștia vor avea șansa de a discuta cu profesioniștii în domeniu care vor fi prezenți, la TIFF, în acest an.

Din punct de vedere al studiilor în film, acestea nu sunt necesare pentru a lua parte la TTL. Programul are ca target absolvenții unei facultăți de profil sau care au o minimă experiență relevantă în domeniu.

„Vrem să impulsivăm industria creativă în regiunea Transilvania prin crearea oportunităților pentru cineaștii la început de drum, cu și fără studii de film. Intenționăm că TTL să devină un program pe termen lung și să urmărim îndeaproape evoluția participanților ca o rețea de sprijin până la realizarea primului lungmetraj”, declară Alexandra Boghiu, Coordonator TTL.

Ca program, Transilvania Talent Lab este structurat în trei module de lucru: dezvoltarea unui proiect cinematografic, producerea unui proiect cinematografic, respectiv marketing/distribuție și festivaluri.

TTL ajută la descoperirea unor noi talente, dezvoltarea și finalizarea proiectelor participanților. Ediția de anul acesta revine în formatul inițial, spre deosebire de ultimele ediții, în care programul era centrat pe programarea și managementul sălilor de cinema.

„Schimbările majore din ultimii ani (influența platformelor de streaming în tot ciclul realizării filmelor, explozia de filme independente, realizate fără ajutor de la CNC, diversificarea genurilor abordate în filmul românesc) ne-au convins că e oportun să continuăm investiția în educația tinerelor talente, cu atât mai mult cu cât, an de an, apar filme remarcabile care confirmă pe plan internațional și arată că România este în continuare pe val. Obiectivul

TTL în următorii ani este acela de a deveni un program tailor-made care să se desfășoare pe durata întregului an, prin care TIFF să sprijine dezvoltarea celor mai bune proiecte prezentate în TTL”, afirmă Tudor Giurgiu, președintele festivalului.

Sophia Blaga

Premiul publicului TIFF.21

COMPETIȚIE

<i>Ultima execuție</i>	4.41
<i>Execuția</i>	4.41
<i>Făpturi de vis</i>	4.40
<i>Amanți de-o noapte</i>	3.83
<i>Pamfir</i>	3.78
<i>Babysitter</i>	3.25

BAROMETRUL GENERAL

<i>Leonard Cohen și Hallelujah - Povestea unui cântec</i>	4.73
<i>Pâinea noastră</i>	4.70
<i>Clubul de gătit</i>	4.69
<i>Cine-Concert Nosferatu</i>	4.69
<i>Dean Martin: King of Cool</i>	4.67
<i>Porni</i>	4.61
<i>Trei culori: Albastru</i>	4.59
<i>Trei culori: Roșu</i>	4.58
<i>A patra fereastră</i>	4.54
<i>Nu lăsa urme</i>	4.51